

KAMPEREN ZOALS VROEGER

—(Of toch bijna)

TEKST & FOTO'S Toon Verlinden

John blaast het stof van de rode blikken doos en kijkt met een fonkeling in de ogen naar het verweerde deksel. “Hierin zit een kampeervuurtje dat je nog met een steeksleutel in elkaar moet vijzen”, vertelt hij. “Het is gemaakt in de tijd dat Zweeds kampeermateriaal ook nog écht uit Zweden kwam. Ik heb het al zeker 65 jaar.”

Het vuurtje is een van de talrijke oude en in onbruik geraakte schatten die ik meeneem op mijn retro kampeertocht. Ik steek de doos voorzichtig in mijn rugzak met ijzeren frame, zet een dertig jaar oude scoutshoed op mijn hoofd en neem een verfrissende slok metalig smakend water uit mijn geblutste aluminium drinkbus. Ik ben er helemaal klaar voor.

Maar hoe doe je dat juist, retro kamperen? “Ergens in het wild op een veldje gaan staan en koken op een kampvuur”, zeggen mensen die het zouden moeten weten. Of nog: “Gamellen en marshmallows!” Maar dat is tegenwoordig allemaal gemakkelijker gezegd dan gedaan. Wildkamperen is anno 2015 in regel verboden en er zijn in België ondertussen maar liefst vijf verschillende wetten die kampvuren regelen. Een van die wetten verplicht je om met je open vuur minstens 100 meter van huizen, bossen of heiden vandaan te blijven. Niet gemakkelijk in ons volgebouwde land. Na even zoeken, valt ons oog op de paalkampeerzone in het mooie Stekene. Een afgelegen paradijsje waar wildkamperen nog is toegestaan en een kampvuurcirkel op ons ligt te wachten.

Lekke tent

We komen met z'n vijven aan op de kampeerplek en trekken het oude driehoekstentje uit onze te zware rugzakken. “Hij is wel niet meer waterdicht”, zegt een van mijn kampeerknapen bijna verontschuldigend. Hij vond het tentje ergens weggestopt op zijn zolder. Met het oog op het wisselvallige weer zou dat vannacht een probleem kunnen geven, maar we stellen het toch met veel plezier op. Tenminste, dat proberen we.

“De tent is lek,
de rugzak oncomfortabel
en het eten koud”

Al snel blijkt dat de tentjes van vroeger op een heel andere manier in elkaar zitten dan die van vandaag. Waar dienen die grote rondellen precies voor? En welke ontwerper kwam er ooit op het ongemakkelijke idee om de tentstok recht voor de ingang te plaatsen? Uiteindelijk past de puzzel toch in elkaar. De binnentent hangt behoorlijk scheef, maar aan de buitenkant ziet het er mooi strak uit.

Geen aanmaakblokjes

Nu onze lekke tent is opgesteld, halen we het gasvuurtje uit zijn rode blikken doos. We vijzen het snel in elkaar en tot onze verbazing klotst er nog 65 jaar oude brandstof in het bidonnetje. Onze handen jeuken om het te testen, maar we tonen toch een gepaste eerbied voor een toestel dat evengoed in ons gezicht kan ontploffen. Met een lucifer in de

“Een zaklamp is een onding dat je in je mond moet steken”

aanslag, blijkt jammer genoeg dat het handpompje dat de brandstof moet verdelen kapot is. De Zweedse rubber is compleet verduurd. De houthakker van de groep klieft dan maar snel een aantal kleine stukjes aanmaakhout en stapelt ze met zorg op elkaar. We willen geen aanmaakblokjes gebruiken en hebben geen papier bij, dus hopen we maar dat het zo ook zal branden. Anders wordt het vanavond ongekookte pasta en koude saus. Met lucifers die gekocht zijn toen supermarkt GB nog bestond, krijgen we het vuur uiteindelijk inaan de praat. We kijken met z'n allen naar de knetterende vlammen en het valt me op dat je zonder aanmaakblokjes tenminste nog terecht trots mag zijn op het feit dat je een kampvuur in gang hebt gekregen.

Koken op een kampvuur heeft ook wel iets uitdagend. Zo komen we al snel tot de vaststelling dat een kampvuur zich niet zo gemakkelijk laat afregelen als een gasvuurtje. Op het einde van de rit is de pasta koud en de saus warm, maar als we alles mengen, levert het een heerlijke lauwwarme maaltijd op. Een maaltijd die jammer genoeg snel

afkoelt in onze koude gamellen. Toch eten we met smaak en de lepels schrapen in stilte over onze aluminium bakjes. De maaltijd is zelfs zo lekker dat ik besluit om de restjes mee naar huis te nemen.

Zaklamp in de mond

De zon zakt en samen met het vuur laaien ook de kampvuurdiscussies op. Iemand neemt een gitaar bij de hand en speelt een aantal oude nummers. Na verloop van tijd halen we er een zaklamp bij om de gitarist bij te lichten. Het mag trouwens een wonder heten dat we een oude zaklamp bij hebben, want

die bleek maar moeilijk te vinden. Logisch ook: een zaklamp is een onding dat je in je mond moet steken als je iets met je handen wil doen. Dat is onhandig en doet pijn aan je tanden. Waarom zou je nog een zaklamp gebruiken nu er hoofdlampjes bestaan? Een hoofdlamp is lichter en past veel beter in je mond. Terwijl we daarover filosoferen, halen we de zak marshmallows boven en prikken de witroze spekjes op scherpe, dunne houten stokjes. “Weet je wat?” zegt de gitarist na een tijdje. “Ik vind marshmallows boven een kampvuur eigenlijk niet lekker, maar het is wel verdomd sfeervol.” En dat vat deze kampeertrip eigenlijk mooi samen: de tent is leuk, de rugzak oncomfortabel en het eten koud, maar toch is retro kamperen op een of andere manier ‘anders’.

Een kampvuur doven

Vlak voor we gaan slapen, doven we het vuur met water uit de beek – de vlammen zijn nog net iets te hoog om ze retrogewijs uit te plussen. We kruipen in onze scheef opgehangen binnentent en vallen uiteindelijk in slaap in onze dunne, maar fleurige, rechthoekige slaapzak. Het blijft die nacht gelukkig droog.

's Ochtends kramen we vroeg op en wandelen we terug naar de bewoonde wereld. En de restjes van de pastamaaltijd die ik vorige avond opzij had gehouden? Die heb ik thuis maar weggegooid. Wat tijdens je kampeertocht smaakt als een heuse viersterrenmaaltijd, ziet er thuis vrijwel altijd uit als onsmakelijke brij. Dat blijft een wetmatigheid. Retro kamperen of niet. •